

Найкраще тренування — в океані

За моїм рідним селом Анджу протікає маленький струмок. За винятком зимової пори, коли воду сковувала крига, завжди можна було чути дзюрчання проточної води. Я здружилася з цією водою і довідалася від неї багато істин. Вода завжди тече зверху вниз. Вона охоплює все; і змінює свою форму відповідно до контурів, які зустрічає. Крім того, вода — дуальна. Вона може бути мирною і романтичною, коли нерухома, але варто їй розсердитися — проковтне все за мить.

Ось чому море може лякати. Я дуже люблю море, бо в ньому можна віднайти глибоку волю Бога. Мій чоловік теж любив воду. Незважаючи на напружений графік, ми знаходили час навідатися до річки чи моря. Ми їхали не лише щоб помилуватися мальовничою красою чи насолодитися неквапливою рибалкою. Ми підкорювали потужні хвилі, аби повідомити людям усього світу, що їхнє майбутнє — в морі.

Узбережжя Глостера у США, що в штаті Массачусетс, славиться виловом тунця. У 1980-х роках ми з чоловіком кілька тижнів поспіль аж до світанку проводили на борту човна «Нова Надія». Ми виходили у води, яких боялися навіть досвідчені моряки, і боролися з такими величезними тунцями, що поряд із ними дорослі здавалися карликами. Щоби зловити 450-кілограмового тунця, ми запливали далеко в океан, іноді цілими днями потерпаючи від хитавиці через великі хвилі. Довірити себе глибокому блакитному океанові, гойдаючись на його хвилях, — ось що краще за будь-що інше дає можливість приборкати своє тіло.

В такі часи, щоби проявити нашу посвяту, ми з чоловіком ішли шляхом страждань. Ми мали витримати всі суворі випробування, аби знайти

шлях до порятунку людства та побудови миру у світі. У ті важкі миті море нагородило мене ясністю мети і душею, яка здатна обійняти інших. Воно додало мені енергії, необхідної для продовження нашого шляху.

Ми часто брали зі собою молодих членів церкви на риболовлю й виходили у відкрите море на маленьких човнах «Good-Go», в розробці яких брав участь мій чоловік. Ми хотіли виховати їх лідерами, які зможуть працювати, де завгодно. Перебуваючи на Алясці, в місті Кадьяк, ми зібрали молодь з усього світу, щоби передати їм наше вчення. Я не читала їм лекцій і не проповідувала. А лише порадила: «Виходьте в море. Там ви дізнаєтеся, чому Бог хоче вас навчити».

Типовий день риболовлі розпочинався з того, що, прокинувшись рано-вранці, молоді люди взували гумові чоботи до колін і ми разом під пориви крижаного вітру відпливали в далеке море. Коли в цьому величезному океані ми діставалися до місця, де довкола не було нічого, крім води, ми боролися, щоби зловити лосося або палтуса. Палтус — риба з родини камбалових, що переміщається на животі глибоко на дні океану. Одного разу в Кадьяку я підчепила палтуса, який важив понад 90 кілограмів. Бачити таку велику рибу, яка дико плескається на палубі, — незабутньо. Вона створює такий шум! Риба була такою велетенською, що якщо б поставити вертикально, то за нею би сховалося три жінки.

Повернувшись пізньої ночі до берега, я все одно раділа, незважаючи на те, що була виснаженою і млявою, немов кімчі зі зеленої цибулі. У такі дні, та і навіть тоді, коли не вдавалося зловити жодної рибини, я навчалася завзятості, пізнавала закони природи і долала виклики бурхливого моря. Я називаю все це «духом Аляски».

Якщо молоді люди хочуть навчитися мислити масштабно, їм варто вийти в море. Рухатися згідно із запланованим курсом легко по суші, але не по морю. Усього за кілька годин море, яке щойно було схоже на спокійне озеро, може перетворитися на американські гірки на бурхливих хвилях. Молодь, яка тренує себе на таких хвилях, здатна втілити великі мрії.

Окрім Глостера і Кадьяка, центрами океанського провидіння ми обрали Амазонку та річки Парагваю, що в Латинській Америці, Гаваї та Норфолк у США та Йосу в Кореї. Окрім того, що ми навчали молодь, ми також інвестували в проєкти, пов'язані з річками й океанами. Одним із таких проєктів в Уругваї стало виробництво порошку з високим вмістом білка великої кількості креветок крилю. Якщо змішати його з іншими продуктами, він додає цінних поживних речовин, збагачуючи раціон людей у період недоїдання.

На початку 2000 року ми хотіли створити щось прекрасне в Йосу — маленькому містечку на південному узбережжі Корейського півострова, яке було відоме завдяки своїм чистим водам. У Сохо-донг, за межами головного міста, ми побудували готель «Ocean Resort», приїжджаючи куди люди з усього світу можуть милуватися красою суші й океану. Ми бачимо Йосу містом, яке розвиватиме корейську індустрію морського дозвілля. Воно може стати якорем економічних потоків, які прямують на континент. А це, своєю чергою, підтримає розвиток єдиного Корейського півострова.

На Заході існує приказка: «Хочеш нагодувати людину один раз — дай їй рибу. Хочеш нагодувати її на все життя — навчи рибалити». Справді, якщо ви вмієте ловити рибу, то ніколи не будете голодувати. В Африці багато річок, озер і океанів. Тому нам потрібно навчити місцевих жителів ловити рибу та створювати рибні ферми. Ми з чоловіком давно почали започатковувати такі проєкти.

Океан блискучий і чистий, як і наша молодь. Зустрівшись, вони змінять майбутнє. Так само, як це роблю я, наша молодь повинна засукати рукави і хоробро підкорювати океан. Океан — це не тільки місце, де можна зміцнити розум і тіло, а й простір, в якому ми створюємо майбутнє людства. Він охоплює 70 відсотків поверхні Землі. В його глибинах лежать недосліджені скарби. Хто відкриє океан, той направлятиме світ.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:56:36 by andres

Updated 3 November 2022 15:39:48 by andres